

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. F.**, bývajúcej v T.X.T., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. A., s. r. o., so sídlom v T.T., zastúpenou konateľom JUDr. D. A., proti žalovaným **1/ Š. F.**, bývajúcemu v T.T., **X./ S., s. r. o.**, so sídlom v K., **3/ J. V.**, bývajúcemu v M., **4/ K. L.**, bývajúcej v T.T., a **5/ T. S.**, bývajúcemu v T.T., žalovaní 4/ a 5/ zastúpení JUDr. P. L., advokátom so sídlom v P., **o určenie vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27 C 233/2008, v konaní o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 12. októbra 2010, sp. zn. 17 Co 240/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 12. októbra 2010, sp. zn. 17 Co 240/2010 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobou podanou na Okresnom súde Trenčín 08. decembra 2008, po pripustení zmeny žalobného petitu uznesením Okresného súdu Trenčín z 02. marca 2010, č. k. 27 C 233/2008-105, sa žalobkyňa vo veci samej domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou so spoluvlastníckym podielom vo výške $\frac{1}{2}$ k bytu č. X. vo vchode č. X. na prízemí bytového domu súp. č. X., nachádzajúceho sa na parcele č. X., orientačné číslo X., podielovou spoluvlastníčkou so spoluvlastníckym podielom vo výške $\frac{1}{2}$ k spoluvlastníckemu podielu vo výške 64/878 na spoločných častiach a zariadeniach domu, evidovaného v katastri nehnuteľností vedenom Katastrálnym úradom v T., Správou katastra T. na LV č. X., pre k. ú. T. a podielovou spoluvlastníčkou so spoluvlastníckym podielom vo výške 32/878 k pozemku parc. č. X., evidovaného v katastri nehnuteľností na LV č. X. pre k. ú. T. (ďalej len „byt“). Žalobu pôvodne odôvodnila tým, že žalovaný 1/ bez jej vedomia a súhlasu (ako spoluvlastníčky) uzavrel

so žalovaným 2/ zmluvu o zabezpečení záväzkov dlžníka prevodom vlastníckeho práva k bytu, ktorý patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) a následne žalovaný 2/ byt previedol kúpnu zmluvou na žalovaného 3/, ktorý byt previedol na žalovaných 4/ a 5/. Neplatnosť právneho úkonu žalovaného 1/ videla v skutočnosti, že ich BSM nebolo po rozvode manželstva vypořiadané, nešlo o bežnú vec a k právnenému úkonu súhlas ako bývalá manželka a vlastníčka nedala. Na pojednávaní 15. apríla 2010 právny zástupca žalobkyne na základe výsledkov, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, zistenej skutočnosti, že žalovaný 1/ predal byt žalovanému 3/, ďalej argumentoval neplatnosťou tejto kúpnej zmluvy. Podľa jeho názoru žalovaný 1/ nebol oprávnený byt patriaci do BSM previesť na žalovaného 3/ bez súhlasu žalobkyne a následne preto ani žalovaný 3/ nemohol platne previesť byt do spoluvlastníctva žalovaných 4/ a 5/ a navrhol súdu, aby sa predbežne zaoberal neplatnosťou týchto právnych úkonov.

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 15. apríla 2010, č. k. 27 C 233/2008-139 žalobu zamietol. Žalobkyňu zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovaným 4/ a 5/ náhradu trov konania vo výške 332,59 eur k rukám ich právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania nepriznal. Okresný súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobkyňa a žalovaný 1/ uzavreli manželstvo 16. novembra 1991; že toto manželstvo bolo právoplatne rozvedené 06. februára 2007; že byt bol prevedený na žalovaného 1/ kúpnu zmluvou uzavretou s jeho starou matkou počas trvania manželstva 24. júla 2000 a vklad do katastra nehnuteľností bol povolený 26. apríla 2001; že žalovaný 1/ ako predávajúci previedol byt na žalovaného 3/ ako kupujúceho kúpnu zmluvou z 31. marca 2008, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený 14. apríla 2008; že žalovaný 3/ ako predávajúci byt previedol na žalovaných 4/ a 5/ ako kupujúcich kúpnu zmluvou z 02. septembra 2008, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený 11. novembra 2008, a že žaloba bola podaná 08. decembra 2008, takmer mesiac po tom, čo vlastníctvo k bytu nadobudli žalovaní 4/ a 5/. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia sa súd prvého stupňa zaoberal spornosťou otázky, či sa obnovuje vlastnícke právo pôvodného vlastníka, ktorý odstúpil od zmluvy o prevode nehnuteľnosti alebo sa účinne dovoľá relatívnej neplatnosti v prípade, že jeho právny nástupca ešte pred odstúpením

od zmluvy, alebo pred dovolaním sa relatívnej neplatnosti nehnuteľnosť platne previedol na tretiu osobu. Okresný súd sa priklonil k názoru, že odstúpenie od zmluvy i dovolanie sa relatívnej neplatnosti je záležitosť, ktorá sa odohráva len medzi stranami a nemá vplyv na právne postavenie tretej osoby, ktorá medzitým v dobrej viere nadobudla platne vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Uviedol, že tento právny názor potvrdil vo svojom náleze i Ústavný súd ČR pod sp. zn. 77/2000. Pretože práve v prejednávanej veci ide o tento prípad, keď v čase prevodu vlastníckeho práva k bytu zo žalovaného 3/ na žalovaných 4/ a 5/ neboli právne úkony, ktoré predchádzali uzavretiu kúpnej zmluvy, na základe ktorej nadobudli žalovaní 4/ a 5/ do podielového spoluvlastníctva byt nikým spochybnené a napadnuté, okresný súd dospel k záveru, že žalobkyňa nemôže byť podielovou spoluvlastníčkou bytu, z ktorého dôvodu jej žalobu v celom rozsahu zamietol. Dodal, že i keby v danom prípade hypoteticky išlo o byt patriaci do BSM, nesúhlas žalobkyne s predajom sporného bytu by spôsobil len relatívnu neplatnosť právneho úkonu, v žiadnom prípade nie jeho absolútnu neplatnosť. Hoci žalovaní 1/, 2/ a 3/ mali vo veci plný úspech a mali by podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) právo na náhradu trov konania, pretože si trovy konania neuplatnili a z obsahu spisu nevyplýva, že by im nejaké trovy konania vznikli, okresný súd rozhodol tak, že im náhradu trov konania nepriznal. Žalovaným 4/ a 5/, ktorí si riadne náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyňi uplatnili, okresný súd priznal náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobkyne proti výroku vo veci samej a žalovaných 4/ a 5/ proti výroku o náhrade trov konania rozsudkom z 12. októbra 2010, sp. zn. 17 Co 240/2010 potvrdil rozsudok okresného súdu. Žalobkyňu zaviazal k povinnosti nahradiť trovy konania žalovaným 4/ a 5/ v sume 122,80 eur do troch dní na účet ich právneho zástupcu. Pripustil dovolanie, majúc za to, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, na otázku, či sa vlastnícke právo pôvodného prevádzajúceho, ktorý od zmluvy týkajúcej sa nehnuteľnosti odstúpil, alebo ktorý bol účastníkom právneho úkonu, ktorého relatívnej neplatnosti sa dovolala dotknutá osoba neobnovuje i v prípade, že jeho právny nástupca pred odstúpením od zmluvy alebo pred dovolaním sa relatívnej neplatnosti platne previedol nehnuteľnosť na tretiu osobu. Krajský súd sa stotožnil v celom rozsahu so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, zdôrazniac princíp právnej istoty a ochrany dobrej viery nadobúdateľa, ktorý by bol inak stále v ohrození, že môže o svoje vlastnícke právo prísť.

Zopakoval, že v čase prevodu vlastníckeho práva k bytu zo žalovaného 3/ na žalovaných 4/ a 5/ neboli právne úkony, ktoré predchádzali uzavretiu kúpnej zmluvy, na základe ktorej nadobudli žalovaní 4/ a 5/ do podielového spoluvlastníctva byt, nikým spochybnené a napadnuté, preto by títo žalovaní ako vlastníci, zapísaní na liste vlastníctva boli bezdôvodne zbavení svojho vlastníckeho práva. Konkurenciu nárokov podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné vykladať v prospech dobrej viery. Odvolací súd potvrdil aj výrok súdu prvého stupňa o náhrade trov konania, keď odvolanie žalovaných 4/ a 5/ nepovažoval za opodstatnené. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že úspešným žalovaným, ktorí si uplatnili náhradu trov konania (žalovaní 4/ a 5/), túto náhradu priznal podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku okresného a krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa podľa § 238 ods. 3 O. s. p. Dovolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Namietala, že súdy dali prednosť ochrane dobrej viery tretích osôb, ktorá ústavne chránená nie je, pred ochranou vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, ktorý bol zbavený vlastníckeho práva, čím je umožnené nadobúdať veci od nevlastníka. Uviedla, že nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 77/2000, na ktorý súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí poukázali, sa zaoberá následkami odstúpenia od zmluvy, hoci v danej veci namietala neplatnosť kúpnej zmluvy. Poukázala na neskoršie stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky Cpnj 201/2005, v ktorom najvyšší súd dospel k opačnému záveru, keď uviedol, že sa obnovuje pôvodný stav bez ohľadu na dobromyseľnosť tretích osôb. Zároveň zdôraznila, že žalovaní 2/ a 3/ (ako účastníci konania na Okresnom súde Trenčín, vedeného pod sp. zn. 19 C 42/2008 o nariadenie predbežného opatrenia, v ktorom konaní okresný súd uznesením z 12. mája 2008 pripustil zámenu účastníkov tak, že žalovaný 3/ sa stal účastníkom konania) mali vedomosť, že je bezpodielovou spoluvlastníčkou bytu, vedeli o nárokoch, ktoré si uplatňuje a napriek tomu žalovaný 3/ previedol byt kúpnu zmluvou z 02. septembra 2008 na žalovaných 4/ a 5/. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla oba rozsudky zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaní 1/, 4/ a 5/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že sa stotožňujú s rozhodnutím prvostupňového ako aj odvolacieho súdu.

Žalovaní 2/ a 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, v ktorom odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V zmysle § 237 O. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p., je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a ods. 4.

Dovolanie je v danej veci prípustné podľa § 238 ods. 3 O. s. p., t. j. preto, že ho pripustil

(vo svojom potvrdzujúcom rozsudku) odvolací súd, ktorý zároveň vymedzil otázku zásadného právneho významu.

Rozhodnutie zásadného právneho významu ako pojem nie je definovaný pozitívnym právom. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky približuje jeho podstatu tým, že uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu má zásadný význam z hľadiska svojho všeobecného dopadu na právne pomery iných (podobných) sporov, ale aj tým, že dotknuté právne posúdenie veci je významné pre vec samu. Zásadný význam právnej otázky, v ktorej odvolací súd pripustil dovolanie nemôže existovať mimo právneho rámca podstatného pre rozhodnutie v konkrétnej veci. Ak odvolací súd pripustí dovolanie pre právnu otázku, ktorá nemá význam pre riešenie samotného prípadu, dovolacie konanie zamerané na právne posúdenie tejto otázky by bolo iba abstraktnou úvahou súdu o právnom probléme nesúvisiacim s prejednávanou vecou.

Nevyhnutnou podmienkou na to, aby dovolací súd preskúmal dovolateľom napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je taká kvalita jeho rozhodnutia, ktorá spĺňa požiadavku preskúmateľnosti, presvedčivosti a zrozumiteľnosti súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia musí preto právnu otázku, pre ktorú pripustil dovolanie, sám vyriešiť. Musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukázaním na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré zaujal.

Rovnako potrebné je presné a určité nastolenie otázky zásadného právneho významu, z dôvodu, že vyslovenie prípustnosti dovolania má konkrétny negatívny procesný dopad tak na dovolateľa (ktorý by v prípade založenia prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p. mal mať nad všetky pochybnosti jasný spôsob riešenia právnej otázky, pre ktorú je oprávnený odvolací rozsudok napadnúť dovolaním), ako aj na účastníka na opačnej procesnej strane (ktorý len v prípade jasne vymedzenej dovolacej otázky môže v dovolacom konaní namietat', že dovolateľ v prípade prekročil rozsah prípustnej dovolacej otázky) a napokon aj pre dovolací súd, ktorý musí mať jasne vymedzený rozsah dovolacieho prieskumu. Pokiaľ totiž táto otázka je len všeobecná, resp. nezrozumiteľná, nie sú dostatočne jasne určené medze dovolacieho prieskumu a dovolací súd v dôsledku toho nemá možnosť posúdiť, či dovolateľom namietané nesprávnosti právneho posúdenia odvolacím súdom sa týkajú tej právnej otázky, so zreteľom na ktorú bolo

dovolanie prípustné. Ak uvedená náležitosť dovolacej otázky nie je splnená, je rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné. V súvislosti s tým treba uviesť, že úvahy dovolacieho súdu o podstate dovolacej otázky, ktorá má byť vyriešená v dovolacom konaní, nemôžu byť založené na dohadoch alebo predpokladoch o tom, čo mal odvolací súd všeobecne na mysli pri pripúšťaní dovolania. Dovolací súd je viazaný tým, ako odvolací súd vymedzil právnu otázku, na jej formulácii nemôže nič meniť, ani výkladom jej dať iný obsah než v skutočnosti má. Procesná možnosť odvolacieho súdu založiť prípustnosť dovolania nesmie viesť k prenášaní ťažiska rozhodovania odvolacieho súdu na dovolací súd.

Dovolací súd pripustil v danej veci riešenie dovolacej otázky, a to „či sa vlastnícke právo pôvodného prevádzajúceho, ktorý od zmluvy týkajúcej sa nehnuteľnosti odstúpil, alebo ktorý bol účastníkom právneho úkonu, ktorého relatívnej neplatnosti sa dovolala dotknutá osoba neobnovuje i v prípade, že jeho právny nástupca pred odstúpením od zmluvy alebo pred dovolaním sa relatívnej neplatnosti platne previedol nehnuteľnosť na tretiu osobu“. Takéto vymedzenie dôvodov pripustenia dovolania v prejednávanej veci nie je v súlade s vyššie uvedenými zásadami; nie je totiž riadne, jasne a zrozumiteľne odôvodnené.

Keďže zákon dáva oprávnenie odvolaciemu súdu pripustiť dovolanie proti svojmu rozsudku len výnimočne a za predpokladu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, odvolací súd musí v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne uviesť, že vyslovil prípustnosť dovolania pre zásadný právny význam ním riešenej konkrétnej právnej otázky, resp. konkrétnych právnych otázok. Odvolací súd musí v odôvodnení svojho rozhodnutia právnu otázku, pre ktorú pripustil dovolanie, sám vyriešiť, musí vysvetliť, z akých dôvodov, z viacerých v konaní vyslovených právnych názorov, považoval za správny ten, z ktorého pri posúdení veci vychádzal. Ak tak neurobí, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

V súvislosti s tým dovolací súd uvádza, že na naplnenie požiadavky zásadného právneho významu je potrebné aj to, aby dovolacia otázka nevybočovala z rámca podstatného pre rozhodnutie v konkrétnej veci, teda aby právne posúdenie dovolacej otázky nebolo len všeobecnou alebo teoretickou úvahou súdu nemajúcou žiadny vplyv na konečné rozhodnutie.

Oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania nemá odvolací súd kedykoľvek s využitím neobmedzenej voľnej úvahy; jeho voľnú úvahu totiž zákon prísne vymedzuje rámcom zásadnosti rozhodnutia po právnej stránke, a to vždy v konkrétnej veci, v ktorej sa sám dôsledne nastolenou otázkou zaoberal.

V danej veci je podľa názoru dovolacieho súdu dovolacia otázka položená všeobecne bez vzťahu na konkrétny prejednávany prípad, vnútorne rozporná a predčasná. V danej veci totiž nejde ani o prípad, keď by žalobkyňa ako vlastníčka bytu odstúpila od zmluvy, ktorou by došlo k prevodu bytu, ani o prípad, keď by žalobkyňa bola sama účastníčkou právneho úkonu, ktorého relatívnej neplatnosti sa dovoláva (zápisnica z pojednávania na č. 1. 124) a ani o prípad, keď by sa relatívnej neplatnosti dovolala (súdy sa v danej veci vôbec nezaoberali a následne ani nevysporiadali v odôvodnení svojich rozhodnutí s námietkou relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou došlo k prevodu bytu medzi žalovaným 1/ a žalovaným 3/).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň uvádza, že nemožno rovnako posudzovať otázku platnosti následných prevodov v prípade odstúpenia od kúpnej zmluvy, týkajúcej sa prvého prevodu, ďalej v prípade absolútnej, resp. relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy, týkajúcej sa prvého prevodu účastníkom tejto zmluvy, a už vôbec nie v prípade absolútnej, resp. relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu, že sa tejto neplatnosti dovoláva osoba (vlastník), ktorá bola protiprávne vylúčená z právneho úkonu, resp. obídená a tak pozbavená svojho vlastníckeho práva proti svojej vôli. Z hľadiska právnych následkoch pritom nie je významné, či ide o absolútnu, resp. relatívnu neplatnosť, pokiaľ sa v prípade relatívnej neplatnosti oprávnená osoba tejto neplatnosti dovolá, nakoľko ak sa jej dovolá, právny úkon je podľa § 40a Občianskeho zákonníka neplatný od začiatku.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keď dovolacia otázka nebola položená v spojení s prejednanou vecou (nejde o prípad odstúpenia od zmluvy, ani o prípad dovolávania sa relatívnej neplatnosti účastníkom kúpnej zmluvy), ale len všeobecne, bez vzťahu k prejednáanej veci, dovolací súd sa nemohol takouto otázkou zaoberať a právne sa s ňou vysporiadať. Navyše i v prípade, keby dovolacia otázka bola formulovaná na prejednaný prípad, v danej veci chýbajú skutkové podklady potrebné pre jej riešenie [z odôvodnenia rozhodnutia nie je predovšetkým zrejmé, či byt patril do BSM, či išlo o relatívne neplatný právny úkon, a ak áno

ako sa sudy právne vysporiadali so záverom, keď vlastník je protiprávne pozbavený svojho vlastníckeho práva, a to v súvislosti s následnými prevodmi, a to i vzhľadom na skutočnosť, keď prípadne kupujúci (pri ďalšom prevode ako predávajúci) mal o takejto skutočnosti vedomosť].

So zreteľom na nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s dovolacou otázkou, neprichádzalo preto v dovolacom konaní do úvahy žiadne iné rozhodnutie, len zrušenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci tomuto súdu na ďalšie konanie.

Z dôvodov uvedených vyššie Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trenčín zrušil podľa § 243b O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. novembra 2013

JUDr. Ľubor Šebo, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková